

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעדן נחל נובע מקור
חכמה

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

א חיורת אין פרשה

דיבורים מחיים לשולחן השבת לאור רבינו הקדוש זי"ע

עולם התמורות

כיצד מתמודדת נשמה טהורה עם הפיתויים המבלבלים של 'קליפת נוגה'? | כיצד ההתקשרות לצדיקים מאירה את הדרך לתשובה אמיתית? | סודו של 'בן סורר ומורה', ונכילתו בשבי העצבות

מאזני מרמה

המסע אל העולם הזה מתחיל הרבה לפני הלידה, ברגעים הרי גורל. נשמה חדשה וטהורה עומדת מוכנה לרדת אל העולם. בהיכלה העליון, לפני כסא הכבוד, משביעים אותה 'תהי צדיק ואל תהי רשע'. אך במקום לענות אמן, וועקת הנשמה בכאב אל בית דין של מעלה, "איך אוכל להיות צדיק? האב שאליו נגזר עליי לרדת הוא אדם רשע! בסביבה כזו, אין לי שום סיכוי להצליח".

חברי בית הדין משיבים לה בנחרצות, "לכל אדם נתונה הבחירה החופשית. אין מצב בעולם שאדם נופל למקום ללא תקווה. אם אנו משביעים אותך, אות וסימן הוא שיש לך בחירה, וגם את יכולה להיות צדיק".

למרות שהנשמה חוששת מהשורש הפגום, היא מכופפת את ראשה ועונה 'אמן'.

ברקע, מאזני המשפט האדירים ששוקלים את כל העולם כולו נעים ללא הרף, עולים ויורדים בסערה. לפתע, מתייצבת מולה קליפה נוראה - 'קליפת נוגה'.

קליפת נוגה, היא קליפה שניצבת על הגבול שבין הקדושה לטומאה ומעורבת בטוב ורע. לפעמים היא חלק מהקדושה, ולפעמים להיפך. היא מדמה להיות כמו הקדושה, ולכן גם לה יש מאזנים, והם 'מאזני מרמה'.

"בואי איתי", לוחשת קליפה זו לנשמה, "מי שאביו אינו מתנהג כראוי, מקומם איתי. אני אדריך ואנווט אותך בעולם".

הנשמה מסרבת מיד ומתבצרת בזכות הבחירה שלה. אולם קליפת נוגה אינה מוותרת. היא פוערת את קרביה וחושפת בפני הנשמה אור גדול של קדושה, ואומרת לנשמה, "הסתכלי פנימה, הטוב שבי הוא יראת שמיים" (ע"פ ליקו"ה ברה"ש ג, ג ורמ"ז ויקהל רג).

הנשמה מסתנוורת בראותה את הקדושה, ומסיכמה בשמחה להתלוות אליה. רק כאשר היא נוחתת אל קרקע

המציאות של העולם הזה, מתבררת לה האמת המרה:

היא נפלה למלכודת אכזרית.

יראת השמיים של קליפת נוגה הייתה מסולפת והרסנית, נועדה רק לבלבל ולהחריב. כעת, כשהיא כלואה בתוך הקליפה, ניצבת הנשמה בפני שאלת חיים, כיצד תצליח להתמודד ולמצוא את דרכה חזרה אל האור?

'בן סורר ומורה'

את סוד הנשמה הזו, מגלה מוהר"ן זי"ע (ליקו"ה הודאה ו, סג) בפרשתו, על הפסוק 'כי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה':

'בן סורר ומורה' אינו רק ילד שזולל וסובא, אלא הוא משל עמוק לנשמה.

הילד הוא נשמה שנתפסה ב'היכלי התמורות'.

היכלי התמורות, בדומה לקליפת נוגה, הוא עולם שבו הכל מתהפך ומתבלבל, טוב נראה כמו רע, ואילו רע נראה טוב. אור דומה לחושך, וחושך דומה לאור.

ושם, קוראת קליפת נוגה לנשמה - כביכול בחמימות של קדושה, "אנו כבר באמצע חודש אלול! ימי הדין בפתח! אתה חייב לפחד מהקב"ה, עליך להיות מלא בחרדה וביראה, ולחזור בתשובה על כל חטאך".

הילד התמים, שרצונו הפנימי הוא טוב, הולך שולל אחרי היראה הזו. הוא מאמץ אל ליבו את 'יראת העונש', כפי שאכן הוהיר אותנו רבינו הקדוש פעמים רבות.

אך מה קורה לאותו ילד שחי בצל יראת העונש של קליפת נוגה? היראה הזו מצמצמת אותו, וממלאת אותו בחלישות הדעת. במקום התרוממות רוח לאחר כל תפילה, הוא נופל לייאוש וחרדה מפני העונש שממתיך לו על חטאיו.

ומלמעלה, עומדת קליפת נוגה וכביכול מוחצת כפיים בשביעות רצון. היא הצליחה במשימתה, להפיל אותו שוב ושוב, לבלבל את דעתו ולהמיר לו את הטוב ברע.

תהליך ההמרה הזה עלול להיות כה הרסני, עד שאותו בן סורר

ומורה עלול חלילה להגיע למצב שבו ימיר את דתו לחלוטין, יעזוב לגמרי את דרך התורה והמצוות, וכל זאת אך ורק מתוך ייאוש עמוק וכובד היראה.

יראת ה' - לחיים

כאן מאיר מוהר"ן את סוד היראה: יראת שמיים אמיתית - ייעודה להביא לחיים ולשמחה, ולא לעצבות!

אם אדם מגיע ליראת שמיים שמפילה אותו למרה שחורה, לשברון לב המביא לייאוש ולעצבות - הרי זוהי יראה פסולה, יראה מזויפת של היכלי התמורות. יראת שמיים טהורה ואמיתית, היא אך ורק כזו שמרחיבה את הדעת, ומולידה שמחה פנימית בלב האדם.

אך הנשמה הפצועה עומדת וטוענת, "מה אתם רוצים ממני? הרי כשראיתי את היראה הזו למעלה, אצל קליפת נוגה, היא הייתה נראית כיראה כל כך קדושה! מה יכולתי לעשות?"

עונה מוהר"ן לנשמה, "דע לך, איש לא מכריח אותך ללכת אחריה. זו הבחירה החופשית שלך! אתה בעצמך בחרת ללכת אחר קליפת הנוגה. 'יראת העונש' המדכאת אינה האמת לאמיתה. יראת העונש היא נכונה אך ורק כאשר היא מביאה אותך לידי שמחה, ואתה מתקרב על ידה להשי"ת, ולא חלילה כשהיא גורמת לך להתרחק ולהתייאש".

ופדויי ה' ישובו

אך באמת, כיצד ניתן למצוא את שביל הזהב? כיצד אפשר להגיע למצב שבו אפילו יראת העונש תוביל אותנו לשמחה ולתקווה?

העצה היחידה לכך היא - התקשרות לצדיקים (ליקו"ה שם). הם אלו שיועדים לזקק את היראה. דרך ההתקשרות אליהם, אנו זוכים לקבל 'יראת העונש' שאין בה מרירות ועצבות, אלא רק התעוררות לחיים.

הם מלמדים אותנו להתמקד ב'נקודות טובות', המביאות ליראה של שמחת עולם, וסוללות דרך לגאולה. לכן, גם בחודש אלול, הדרך האמיתית היא לחזור בתשובה ולשוב מיד לשמחה נפלאה בהשי"ת ובצדיקיו - תשובה שמשחררת אותנו לעד מהיכלי התמורות.

מושגים בחסידות ובפנימיות התורה
לאור דרכו של רביה"ק זי"ע

מצוות התשובה

ההבדל המהותי בין מצוות תשובה למצוות הנחת תפילין או נענוע לולב? | איך קונה אדם את עולמו בשעה אחת, ומהי השעה הזו? | פרק ראשון בסדרה: "עבודת התשובה מתוך ההתבודדות"

תשובה בכל יום

עומדים אנו כעת בחודש אלול, עם ישראל מתעורר ומתחזק לקראת יום הדין. אך עלינו לזכור דבר אחד הכרחי:

ההתעוררות עצמה איננה תשובה. תשובה היא פעולה פשוטה, לומר להשי"ת בהכנעה, "אני מתחרט, ומקבל עלי להיות יהודי כשר".

אך למרות פשטותה של מצווה זו, ולמרות הפחד שממלא את הלבבות לפני יום הדין - הרי שרבים וטובים פשוט 'לא חוזרים בתשובה'...

מעבר לסיבות העמוקות שיש לזה, ולהתגברות היצירה, הרי שיש גם סיבה פשוטה לזה:

אין זמן קבוע לאדם לחזור בתשובה. ניקח כמשל את מצוות הנחת תפילין, הרי שכל אחד יודע שבבוקר מניחים תפילין לפני תפילת השחר. או למשל מצוות נענוע לולב, כל אחד יודע שבחג הסוכות, קודם אמירת ההלל, נוטלים ומנענעים את הלולב.

אבל מתי בדיוק עושים תשובה?!

ומכיון שאין למצוות התשובה זמן קבוע ומוגדר בלוח השנה, ממילא היא נוטה להישכח.

אבל אנחנו זכינו, ורבינו ציווה עלינו את ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, בכל יום ויום.

וממילא, כאשר יהודי מתבודד כל יום, ובין שאר דיבוריו הוא מחשב את חשבוננו של עולם. 'מה עבר עליי היום? האם עבדתי את קונו כראוי?'

וכך הוא עובר שלב אחר שלב, מונה את חטאיו ומתוודה עליהם, בוש בהם, ומקבל על עצמו שלא לשוב עוד לכסלה.

והנה, הוא עשה תשובה!

הוא גם לא ממתין לחודש אלול, הוא עושה זאת כל יום ויום.

להיות איש כשר

ויותר מזה גילה לנו רבינו הקדוש - 'אי אפשר להיות איש כשר כי אם על ידי ההתבודדות'.

וממילא, אם אדם מתבודד כל יום, הוא זוכה לשני המעלות גם יחד. הוא גם זוכה להתעלות בחודש אלול בהתחזקות ובקבלות טובות, והוא גם זוכה לשוב בתשובה כראוי. זוהי השלימות האמיתית.

יהודי כזה, שזוכה לעשות התבודדות כל יום, הוא יהודי שזוכה לבוא לראש השנה כשבאמתחתו 'מצוות תשובה' למהדרין, והוא זוכה להכתב ולהחתם בספרן של צדיקים אמיתיים, בספרן של ברסלבער חסידים.

אך לפתע, בהארה שמימית, נפתח ליבו של השני, 'איפה אני בעולם? הגיע חודש אלול והתעלמתי לגמרי', חשב לעצמו, שבור ורצון, 'נשארו בקושי כמה שעות עד לכניסת החג, אני הולך לעשות תשובה'.

הוא התיישב בפינה שקטה, פנה להקב"ה ואמר בבכי, "אבא, חטאתי השנה חטאים רבים כל כך, נפילתי בירידות נוראות ושכחתי ממך לגמרי. אני מתחרט על כך מאוד, הלב שלי שבור. אני מתבייש שכך חטאתי לך. אני מקבל על עצמי שמהיום אני מתהפך לאיש אחר לחלוטין. אהיה רק קרוב אליך, אקפיד על המצוות, אתעלה מיום ליום ואהיה יהודי כשר". כך ישב כעשרים דקות, שפך את ליבו, ופנה להתכונן לקראת החג.

כעת, אחודה לכם חידה:

מי משניהם יצא זכאי בדין, ומי יצא לחובה?!

התעוררות מול תשובה

ובכן -

בראש השנה דנים את האדם ושמים על המאזניים את חבילות העבירות מול חבילות המצוות.

מגיע 'הראשון' לבית דין של מעלה. מניחים בצד אחד אחד עשר חודשים של עבירות, ובצד השני את המצוות הרבות שאסף בחודש אלול. אך מה לעשות, חודש אלול הוא רק חודש אחד, ורוב השנה הייתה בעוונות, ודינו נגזר לחובה רח"ל.

כעת מגיע 'השני'. מלאכי החבלה מביאים ארגזים עמוסים משנה שלימה של עבירות, כף המאזניים כמעט קורסת מכובד העוונות. ואז נכנס מלאך אחד קטן וטהור, והניח את החבילה הקטנה שלו על השולחן - עשרים דקות של תשובה בערב ראש השנה.

הדיינים מביטים, ולפתע - לוקחים את כל העבירות, מעבירים אותן מן העולם, ומניחים את החבילה הקטנה על כף המצוות. המשקל מכריע כלפי מטה, והוא יוצא זכאי בדין.

הראשון נדהם, ובעודו צועד לאחור פנה אל בית הדין בשאלה קשה, "איך זה ייתכן? היינו יחד כל השנה. בחודש אלול התחזקתי והתעליתי, והוא לא עשה כלום, איך הוא זכאי ואני חייב?"

נענו לו, "ההבדל ביניכם ברור. השני אכן היה רשע גדול, ומעלות נמוכה מאוד, למרבה הבושה הוא אפילו לא התחזק בחודש אלול - אבל למעשה הוא עשה תשובה. אתה לעומת זאת, התחזקת, קיבלת קבלות, התעוררת - אך את פעולת התשובה עצמה, וידי חרטה וקבלה לעתיד, לא עשית".

שני 'אלולים'...

הם היו שני חברים, לא נכנה אותם בשמות, אם כי נקרא להם 'הראשון' ו'השני'. הם נכנסו יחד לאותה ישיבה, ישבו באותו ספסל בבית המדרש, ולמדו בהתמדה כראוי לבחורים שזה עתה חבשו את ספסלי הישיבה.

אלא שחודשי החורף הארוכים נתנו בהם את אותותיהם. ההתלהבות של הימים הראשונים פחתה, היראה התקררה, ולקראת סוף זמן החורף, הם כבר ממש לא היו אותם תמימים ורציניים כבתחילה.

הגיע 'בין הזמנים' של חודש ניסן. במקום לנצל את הימים הללו לעבודת ה', להתבודדות בשדה או לנסיעות לקברי צדיקים, העבירו השניים את זמנם בבטלה, בחיפוש אחר עבודות מזדמנות וברדיפה אחר הבלי העולם הזה.

את 'זמן קיץ' הם התחילו מנקודת שפל, ללא התעלות וללא שאיפות. חלפו להם שלושה חודשים של התדרדרות מתמדת - אין כוונה בתפילה, אין שמירה והקפדה על קיום המצוות. הירידה ניכרה הן בלימוד והן בבין אדם לחברו. שניהם הלכו והידרדרו מיום ליום.

הגיע חודש אלול. שניהם חזרו לישיבה בלי שום רצון. ואז... הגיע ראש הישיבה, דפק על הסטנדר בעוז ושאל במלוא כוחו: א-ל-ו-ל!!!

'הראשון' נבהל עד עומק נשמתו. הוא נזכר היכן עמד בתחילת החורף, והיכן הוא נמצא עכשיו, ולאיוו תהום הידרדר.

"אני חייב לעשות שינוי, אי אפשר להמשיך ככה", החליט בנחרצות. הוא עזב את כל עסקי החולין והחל לנצל את זמנו. הוא קיבל על עצמו קבלות טובות, שמע את דרשות ההתעוררות על ראש השנה הקרב, על הרגעים הנוראים בהם יפסקו מי לחיים ומי למוות. כל עתידו תלוי בהכנה ליום זה. כשהגיעו ימי הסליחות קם מוקדם באשמורת הבוקר, הוסיף גם אמירת תהילים בכל יום, ולערב ראש השנה הוא הגיע מוכן.

תשובה ברגע האחרון

'השני', לעומתו, שמע את שאגת ה"אלול", ובמקום להתעורר, פשוט התגלגל מצחוק, 'זו באמת, אלול. שום דבר לא ישתנה, יהיה בסדר כמו שהיה פעם'.

הראשון ניסה לעורר אותו במהלך החודש, "תראה, ראש השנה מתקרב, אתה חייב להתעורר" - אך דבריו לא הותירו רושם. חלף שבוע ועוד שבוע, הגיעו ימי הסליחות, ובעוד הראשון קם בחשכת הלילה לסליחות - השני המשיך לישון במיטתו בנחת.

הגיע ערב ראש השנה. שני החברים נפגשו בכנס תפילה והתעוררות - האחד כולו התעוררות, השני כולו קרירות.

ראש השנה שלי

בעצמו זכרוננו לברכה לא היה יכול לתקנם. אבל בראש השנה יכולין אפילו הם לקבל תיקון, כי אמר שהוא עושה בראש השנה ענינים ותיקונים מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות".

אכן, ישנתי עמוקות – אבל בחיקו הקדוש. אשרי שזכיתי להיות אצלו על ראש השנה. מה מאד ראוי לי לשמוח כל השנה.

...

ולפתע לפתע, בהמשכו של תשרי, בחשוון או בטבת, בחנוכה או בפורים, בשבועיים או בספירת העומר – לפתע לפתע נסדקים כך גידים בקשיות הלב, ללא הודעה מוקדמת.

לא מזוכתך, לא מכח מעשיך, הנה דברים מתחילים לזוז פתאום – אחרי שנות ייחול והמתנה – ולקבל תנועה של חיים נצחיים.

מאי-שם מתנוצץ ועולה טעם אמיתי בלימוד וקיום התורה, בעבודת התפילה וההתבודדות, ביוכו המידות או בטהרת הרצונות. משהו בלבך מתחיל להיות נייעור וחי.

מי יודע. אולי ניצוץ תיקון ראש השנה שפעל כך רבינו הקדוש, סיים עתה את תהליכי התהוותו.

נקלט כבר אז, בלכתך אחריו באמונה, בארץ לא זרועה, ועכשיו השלים יצירתו וירחי לידתו – ובאה שעתו, ככה באמצע החורף או הקיץ, להיות עולה על הכל.

גוט יום טוב, שבט או סיון. "לשנה טובה תכתב ותחתם לאלתר לחיים טובים בספרם של צדיקים גמורים".

ברכת המזון, השניה בשעתיים האחרונות, התגנבת לראות אם גם ל"פעדער" יש מה להציע.

וככה שוטטת באחד המקומות הגבוהים בעולם, באיזור המרום הנשגב של דרכי התשובה, במחיצת "איש חכם יכפרנה" כלשון הפסוק – וחייתו שהוא יבוא. הלב. ועדיין לא הגיע.

הגוף כבר פה, הנעליים והצעף, התפליין והסליחות, אבל אתה – אייכה?

עודך בדרכים? התספיק להגיע לפני שתצא לחזור?

...

ולוחש פין בציון הקדוש תפילות ותורות, מנסה להביא את נפשך, לעוררה מעומק תרדמתה, לתת לה פתחון פה ולשון: דברי כבר את עצמך, גם את. שוועי כבר במילים שלך את נקודתך הגלויה וידועה רק כאן.

קובע מקומך בהיכלי התורה – ורוחך שואלת.

בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי, וְלֹא מִצְאָתִי. אֶקְוֶה וְאֶסְאֲבֶה: אֶת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי רְאִיתָם?

היו שנים שהוא הקיץ – הלב – בערב ראש השנה על הציון הקדוש. סערות ים התשובה הקדושה, משו גם אותו מתהומות מצולותיו. הנה הופיע סוף-סוף לדבר כפי שהוא לפני צורו וקונו.

מבוייש, נכלם, אבל בא.

והיו שנים שגם בשעת "התקיעות" עוד חיפשת אותו, גם בתשליך, וגם כשעמדת עיף ומרוט ליד מסוף המזוודות הסובב סחור סחור, מביא לכל השבים את שלהם ומותיר אותך להיות צופה בסיבובי בכליון עינים וכושלות-רגליים, ממתינ' מתי גם אתה תקבל כבר את שלך.

רוצה להיות כבר בבית.

ושם, מה?

טוב שלכל הפחות סידור נוסח "עליכם שלום" על "שלום עליכם". הרי לא תשמיע מענה אמיתי על "איך היה" – ומי יחפוץ להיכשל בהעמדת פנים, ועוד בעשרת ימי תשובה.

...

רק המילים הנכונות, הומות כך – ממך אליך – ואלו הן:

עשיתי את הנסיעה הקדושה משום שרבינו הקדוש ציוה לבוא – באמרו שזה כל ענינו ועסקו, והוסיף לומר סמוך להסתלקותו כי אין דבר גדול מזה, אתם וכל העולם תלויים בוה.

"שיכולין אז אנשים לקבל תיקונים, מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תיקון בשום אופן. אפילו הוא

תמודאב.

"ראש השנה" בא לעולם.

גוט יום טוב, "לשנה טובה תכתבו ותחתמו".

יש לך כרטיס? שני-רביעי? שלישי-שלישי? פולין? הונגריה? רומניה? צ'כיה? קישניעוו? רכבות? מתי ההגעה לאומן? מתי שעת עזיבה? איפה תהיה? היכן תתפלל? תאכל? נרשמת?

בסדר, נכון, מבין שאין. אבל בכל אופן תצטרך בסוף להשיג כסף, למה ברגע האחרון?

והדולר. והדרכון. ומלחמה.

ומשהו בלב מתחיל להתעורר.

...

ויש לפעמים שמישהו בסביבה שואל שאלות, בתמימות או בהתנגדות, ומפיך בוקעות תשובות שאתה יודע שהן נכונות – הרי הן הגורמות לך להזיז את עצמך קדימה אל המסע הקדוש – אבל הלב עוד תמודאב, טרם התחבר אליהן מחדש. לוקח לו זמן.

היו שנים שגם בחודש אב הוא היה כך. גם באלול, גם בסליחות, גם בדרך לשדה התעופה, גם בהיותך כבר על דרכי נֶכֶד.

אור? בהירות?

הדרך! שעות על גבי שעות בגבולות, בין הגויים.

רק בהגיעך לרבינו התחלת להבין למה באת.

לְעוֹלָם.

ומה אתה מחפש פה.

בחיים.

ומי יכול לעזור לך למצוא את זה.

...

והיו גם שנים שכבר התהלכת שם, בצל רבינו הקדוש, מנותק מכל טרדות החיים – וגם מעצמך.

השארית הכל בבית, כנראה גם אותך.

ליצירת קשר עם אחרים, תחייג אליהם – וברצונך ליצור קשר איתך, תגלה כי נעלם ממך מספרך האישי. אין לך מושג איך להשיג אותך.

פוגש חברים, לא את עצמך.

הם סבורים שפגשו אותך, ובלבך תדע שאולי דברו עם בבוֹאָה של דמות – כי אתה עצמך לא זמין בכלל.

וכאשר כן הבחנת כך לרגעים, נחמץ לבך למצוא אותך ככה – ולכן שוב נמלטת אל הכרית והשמיכה, ומהם – בראותך שאין בהן תשועה – אל טעימה חזרת ב"שיינר". ואחרי

א פונק פון חיות

ואמר בקול חזק מעומק הלב: ומה אומר לכם, אין דבר גדול מזה, מלהיות אצלו על ראש השנה.

ואמר בזה הלשון בקול זיע סגיא: ווי אזוי זאל איך אייך זאגין, קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר האנין; איי אנדערע גוטע-יודין זאגין ניט אזוי, איז נאך אקשיא (כלומר, הלא זה כבר מקשיני עליו קושיות הרבה, ויהי קשה עוד קושיא זאת גם כן, מה שהקפיד כל כך להיות אצלו על ראש השנה דיקא).

מזל טוב לידידינו הרגול המשפיע מלבו היע שהבוער ללבבות ישראל חיות דקדושה ממעינות הנצח של רבינו הנגמ"ח ז"ע

הגה"ח ר' **מרדכי שלום רוזנפלד** שליט"א
לרגל הולדת בנו למזל"ט

בזכות רביה"ק יוכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט ויוכה להמשיך בהפצת אורו של רביה"ק ז"ע במידה גדושה כאות נפשו שהורה מתוך שמחה תענוג ונחת.

מזכא טבא

הרה"ק בעל ייטב לב מסיגעט זי"ע

• ו' אלול תרמ"ג לפ"ק •

הכנות אחרונות לקראת ראש השנה הבעל"ט

ימי ראש השנה מותקרים ובאים, בעוד שלשה שבועות נוכה כולנו לשהות בצילא דמהימנותא בקיבוץ הקדוש בעיר הגעגועים אומאן. וכפי שכבר פורסם לשמחת לבנו נוכה לשהות יחד - בני חבורות "לחיותנו" חסידים ואנשי מעשה המקורבים לרביה"ק זי"ע - כאיש אחד בלב אחד בימי ראש השנה הבעל"ט, בקיבוץ הראשון מסוגו המיוחד לאנשי ה'חסידישע מקורבים' בעיר הגעגועים אומאן.

העסקנים הנמצאים עשו לילות כימים לארגן סידור נוח ונאה ביותר לכלל המקורבים מחצרות הקודש, במתחם המרווח 'בצילו נחיה' אשר מותאם במיוחד לבני החבורות שיחיו, סמוך ונראה לציון קודש הקדשים נחל גובע מקור חכמה זי"ע.

ברוך ה' קרוב למאמינים אברכים בליעה"ר כבר נרשמו ויזכו לשהות יחדיו כאיש אחד ובלב אחד בצל הקדוש, מתוך אוריה נעלית ומרוממת מחד, לצד רחבות הדעת ושלמות הנפש, באחדות שלימה ובאווירה מרוממת ברוח הצדיק, לשהות בימי הקיבוץ בצילו של האילן הקדוש בימי הרת עולם בחיות דקדושה!

העסקנים מוסרים שעדיין נשארו מקומות בודדים במתחם, ועדיין ניתן להירשם אצל הנציגים בכל עיר או אצל הרכז הראשי:

0527168452

"הראש השנה שלי עולה על הכל"

אודות לידתו, שכמה שנים אחר נישואיה היתה שכולה מבנים רח"ל, עד ששלח לה חותנה הרה"ק בעל ישמח משה זי"ע מכתב בה ציוה עליה להשתטח על קברו של זקניה הגאון מו"ה יקותיאל זלמן זי"ע אב"ד דראביטש, לבקש רחמים שם ולהבטיח שכאשר תלד בן זכר תקרא אותו על שמו, וכן עשתה כאשר ציוה עליה, ונולד לה בן וקראה את שמו יקותיאל יהודה.

מסופר שאביו שלח פעם 'קוויטל' אל הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע, וכשקרא את שם הילד 'יקותיאל יהודה בן רויזא בלימא' התבטא עליו לאמר: "הוא זורח ומאיר".

בהיותו כבן עשר שלחו אביו הק' אל זקנו הישמש משה' שם התחנך והתעלה במעלות התורה והיראה. זקיניו הק' אכן נחשב כרבו המובהק כאשר השפיע עליו מחכמתו וקדושתו ומסר לו רוב תורתו. כמו כן היה מרבה להסתופף בצל צדיקי דורו, כמו הרה"ק רבי אשר ישעיה מראפשיץ זי"ע; הרה"ק רבי צבי הירש מרימינוב זי"ע, ולימים גם אצל הרה"ק הישר שלום' מבעלזא זי"ע והרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זי"ע.

בהגיעו לפרקו בנה את ביתו עם הצדקנית מרת רחל בת הרה"ק רבי משה דוד אשכנזי מטאלטשווא זי"ע, ובשנת תקצ"ג בהיותו בן כ"ה שנה בלבד נקרא לכהן כאב"ד סטראפקוב, שם הקים את ישיבתו הראשונה והרביץ תורה למאות תלמידים. בשנת תר"א עם פטירת זקיניו הישמש משה זי"ע הוכתר למלאות מקומו בק"ק אוהעל. ברם לא ארכו לו שם הימים, ומחמת ההתנגדות הגדולה לדרך החסידות נאלץ לברוח משם, ובהוראת הרה"ק מצאנז זי"ע נתקבל לכהן בק"ק גארליץ.

לאחר הסתלקות אביו בח' תשרי שנת תרס"ו מילא את מקומו בק"ק דראהביטש, ובשנת תרי"ח עבר לכהן פאר כרב ואבד"ק סיגעט, בה כיהן כ"ה שנה עד עת פטירתו. תיכף בביאתו לשם הקים בה ישיבה גדולה, ועד מהרה היתה סיגעט לתלפיות, תלמידים רבים למאות ולאלפים נהרו אליה לקבל תורה וחסידות מפי הצדיק השוכן בקרבה, ומשם הפיצ אורו הבהיר למרחקים.

בזרוע עוזו עמד על משמרת חומת כרם בית ישראל לכל יחדיו אליה רוחות רעות, והמוני בית ישראל - וביניהם צדיקים מפורסמים - באו להסתופף בצל קדשו, להנות ממנו עצה ותושיה ולהתברך בדבר ישועה ורחמים, בהיותו נודע כעמוד צלותהון דישאל ופועל ישועות בקרב הארץ.

בליל שב"ק ו' אלול שנת תרמ"ג לפ"ק, באמצע תפילת ערבית, באמרו התיבות "על כן ה' אלקינו בשכבנו ובקומנו נשיח בחוקיך", יצאה נשמתו הטהורה ועלתה למרום, לדאבון כל בית ישראל, כאשר הוא משאיר אחריו דור צדיקים שרפי מעלה, חיבורי הקדושים 'ייטב לב' ו'רב טוב' עה"ת, 'ייטב פנים' על המועדים, 'אבני צדק' - תשובות רבות שהשיב בדבר ה' זו הלכה לרבני וגאונים דורו, אשר הביאו אליו כל הדבר הקשה בדי חלקי שו"ע.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

עיריה בגלילות סיגעט יע"א. שנות תר"ל לפ"ק.

השמש שקעה אט אט בין ההרים עת שירך ר' שמעון-אהרן בעצלתיים את רגליו אל עבר בית המדרש, נכנס לשעריה ובגיו שמוט נישא לארון הספרים, מתלבט בינו לבין עצמו איזה ספר לקחת, גמרא, שו"ע, או שמא ספר מוסר או חסידות, החליט מה שהחליט ופסע לספסל הפנוי הסמוך.

לא צריך להתבונן רבות בפניו לראות את היגון הקודר האופף אותם, ואף לא צריך להיות חכם גדול להבין את פשרה, הרי אך אתמול הוא קם מהשבעה על בנו השלישי במספר, שהשיב את נשמתו הזכה לבוראו בהיותו רך בשנים, זאת לאחר שהבנים הראשונים אף הם לא האריכו ימים ונפטרו בנקותם.

מאחוריו נשמע לפתע קול נעים חרישי של ר' חייקל ידידו הקרוב, זה האחרון ניסה בכל ליבו לנחם את רעו כנפשו, אך מי באמת יכול לנחם אחרי שבר גדול כך כך...

לפתע נבוק רעיון במוחו. בהנחת יד מנחמת על כתפיו הוא מציע לו:

"הנה לא רחוק מאכן, בעיר סיגעט, משמש

כרב ואב"ד הרה"ק ר' יקותיאל יהודה נכדו של בעל הישמש משה זי"ע, זה מכבר נשמע עליו שהוא פועל ישועות בקרב הארץ, ועתה שמע לעצתי וסע אליו לבקש רחמים עליך שיתקיימו בניך הנולדים", סיים ר' חייקל בקול נמוך, בתקווה שהלה יקבל את עצתו נאמנה.

ואכן, כעבור ימים מצא ר' שמעון אהרן את עצמו נכנס בהיכלו של הצדיק. בחיל ורעדה הוא נכנס אל הקודש, השולחן מלא בספרי קודש על גדולתו, ועיניו הרחמניות של הרבי מביטות בו ברוך ובחום. לא ארכו דקות ור' שמעון אהרן פורץ בבכי מר, הוא מספר את כל העובר עליו צעריו ויגונו בפטירת בניו, ומצפה להיפקד בדבר ישועה בזרע של קיימא.

הרבי ישב והאזין בקשב רב, עיניו מצועפות בדמעות מצערן של ישראל. בתום דבריו השתרר שקט בחדר, הרבי עוצם את עיניו כשהוא אחוז בשרעפי קודש. וכעבור דקות אחדות - שנדמות כנצח - פקח הרבי את עיניו ופנה אליו: "בעזרתו יתברך תיפקד במלאות השנה בבן זכר, ושמוע לעצתי, תקרא את שמו 'נחמן' על שמו של הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע, ובעז"ה יאריך ימים ותראה ממנו דור ישרים יבורך".

למותר לצייץ שאכן ברכת צדיק התקיימה במלואה, ולתקופת השנה נולד לו בן זכר בר קיימא, שהאריך ימים למעלה מתשעים שנה, והעמיד דור ישרים יבורך ההולכים בדרך התורה והיראה.

[מעובד עפ"י עדות בנו הרה"ח ר' ישראל אברהם קלאר ז"ל]

...

הרה"ק רבי יקותיאל יהודה טייטלבוים זי"ע נולד בשנת תקס"ח לאביו הרה"ק רבי אלעזר ניסן אב"ד דראהביטש, בנו יחידו של הרה"ק בעל ישמח משה זי"ע. אמו סיפרה